

[Ministeren for Grønland.]

Hvis jeg havde haft lejlighed til at se på de af det ærede medlem rejste problemer, havde jeg vel også haft bedre mulighed for at gennemgå dem, jeg havde nær sagt punkt for punkt, men det kræver lidt mere tid end den, det ærede medlem har givet mig, allerede af den grund, at jeg jo ikke på forhånd havde noget kendskab til den tale, det ærede medlem agtede at holde her i dag. Men lad mig sige generelt, at den stort set drejede sig om en række forhold, der set opet er til behandling i det Grønlandsråd, hvori det ærede medlem har sæde, og det er vel i første række stedet, hvor der er lejlighed til at fremsætte synspunkter og tanker, som kan blive gjort til genstand for en mere sagkyndig vurdering. Resultatet heraf vil så til sin tid blive forelagt mig til, som det hedder, videre foranstaltning. Men når jeg har sagt det, vil jeg gerne tilføje, at jeg naturligvis erkender det ærede medlems interesse i at tale mere udadvendt, end rådets forhandlinger giver mulighed for.

Det ærede medlem er bekendt med, hvad der er gået forud for de af ham omtalte forhandlinger, der for nylig har fundet sted i Godthåb, hvor man har drøftet spørgsmålet om en vis tilbageholdenhed i de kommende 3 år i relation til den målsætning, der er skitseret i den såkaldte G-60 betænkning; dette gælder dog kun for så vidt angår den takt, hvori denne målsætning skal realiseres. Jeg har stadig holdt det ærede medlem underrettet om de forhold, der har motiveret dette synspunkt, der, som det ærede medlem rigtigt sagde, var inspireret fra højere sted, og fra dette højere sted — ja det er mig personligt, det skal jeg da gerne vedstå. Det ærede medlem, såvel som øvrige ærede medlemmer, er formentlig bekendt med, at jeg ikke står alene i den vurdering, at man ikke fortsat kan vedblive at improvisere hen ad vejen, efterhånden som opgaverne melder sig, og helst i form af en umiddelbar løsning.

Må jeg bl. a. henvise til den rapport, der er afgivet af civilingeniør, professor Ove Jespersen fra Danmarks tekniske højskole, der — som det siges i Grønlandsposten for den 12. november — har fremsat den kritik, som Grønlands tekniske organisa-

tion har bedt om, og hvori han netop siger, at man burde indføre et 2-årigt byggestop og i denne periode koncentrere alle kræfter om en grundig planlægning af de fremtidige bygge- og anlægsopgaver.

Det fremgår heraf, i hvert fald indirekte, at ingen mere end Grønlands tekniske organisation har beklaget de arbejdsvilkår, der rent faktisk råder. GTO har klart tilkendegivet, at dens nuværende kapacitet kunne udnyttes med betydelig bedre slutresultat — sådan som det ærede medlem selv anførte — og jeg ønsker naturligvis ikke at afskære GTO fra at opnå denne mulighed, men derfra og til at slutte, at resultatet skulle betyde en tilbagegang, bl. a. i boligbyggeriet, er der alligevel et langt spring. Vi erkender dette påtrængende behov, og i konsekvens heraf har vi da også det sigte at øge de kommende års boligbyggeri, så langt de tekniske muligheder tillader.

Medens der i femåret fra 1956 til 1960 blev fuldført 1.178 boligenheder, steg dette tal i det følgende femår til 1.579, og i det kommende femår har vi regnet med yderligere fremstød på 2.000 boligenheder. Med andre ord: ganske nøje den målsætning, som G-60-betænkningen har givet udtryk for, hvortil kommer — og det vil jeg da meget gerne understrege i anledning af det ærede medlems kritiske bemærkninger om boligstandarden — at vi jo netop har forladt den boligtype og den boligstørrelse, som det ærede medlem har kritiseret. Må jeg her være så ubeskeden at citere Grønlandsposten for den 25. november 1965, hvor det i en artikel med overskriften „Der bygges større boliger end dem, G-60 har planlagt“ hedder:

„Det har været til umiddelbar gavn for boligbyggeriet i Grønland, at Grønlandsminister Carl P. Jensen gennem en år-række har været boligminister, for det skyldes hans direkte indgriben, at der nu bygges større boliger i Grønland end oprindeligt planlagt for de næste ti år“.

Jeg vil altså gerne gentage, at der ikke — som antydnet af det ærede medlem — er tale om, at boligbyggeriet først og fremmest vil blive ramt i forbindelse med bestræbelserne for at forbedre det tekniske apparat — tværtimod. Der er ikke, der har ikke været, og der vil ikke blive tale